

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради РНД
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Євтушенко Денис Євгенович, 1994 року народження, громадянин України, освіта вища: у 20 році закінчив . Виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування». У 2018 році закінчив Національний технічний університет «Дніпровська Політехніка», здобув ступінь магістра за спеціальністю «Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка». З 2022 року – аспірант кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», м. Дніпро. На момент захисту дисертації виконав у повному обсязі акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена рішенням Вченої ради Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», МОН України, м. Дніпро від «23» березня 2026 року Протокол № , Наказ від « » у складі:

Голова разової спеціалізованої вченої ради – **БОРОДІН ЄВГЕНІЙ ІВАНОВИЧ**, доктор історичних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, директор Навчально-наукового інституту державного управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Рецензенти:

МАКУРІН АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародних відносин і аудиту Національного технічного університету «Дніпровська політехніка»;

БАШТАНИК ВІТАЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Офіційні опоненти:

АХМЕДОВА ОЛЕНА ОЛЕГІВНА, доктор наук з державного управління, доцент, доцент кафедри туризму та готельно-ресторанного бізнесу Київського національного університету технологій та дизайну;

ПОМАЗА-ПОНОМАРЕНКО АЛІНА ЛЕОНІДІВНА, доктор наук з державного управління, професор, завідувач науково-дослідної лабораторії з дослідження проблем управління у сфері цивільного захисту, Національний університет цивільного захисту України ДСНС України.

на засіданні «23» березня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» Денису Євтушенко на підставі публічного захисту дисертації «Інформаційна відкритість як принцип діяльності органів публічної влади» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Дисертацію виконано у Національному технічному університеті «Дніпровська політехніка».

Науковий керівник Липовська Наталія Анатоліївна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Навчально-наукового інституту державного

управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, українською мовою.

Основні положення дисертаційного дослідження опубліковано у 7 наукових працях, серед яких 4 статті у наукових фахових виданнях України (категорія Б зі спеціальності 281 – Публічне управління та адміністрування); 3 тез доповідей, що опубліковані у збірниках науково-комунікативних заходів, які проходили в Україні та країнах зарубіжжя:

У дискусії взяли участь:

Голова спецради:

БОРОДІН ЄВГЕНІЙ ІВАНОВИЧ, доктор історичних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, директор Навчально-наукового інституту державного управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка». *Без зауважень.*

Запитання 1. Чому «цифрова інклюзивність» розглядається не як прикладна опція, а як невід’ємний складник Вашого визначення відкритості?

Запитання 2. У чому наукова необхідність акценту на інтероперабельності та міжрівневій комунікації («держава – громади – місцеве самоврядування в контексті відкритості»?

Євтушенко Д.Є.

Відповідь на запитання 1.

«Цифрова інклюзивність» розглядається як невід’ємний складник тому що у дисертації «інформаційна відкритість» розуміється не як механічний факт наявності/публікації інформації, а як функціональний режим: відкритість має забезпечувати реальне розуміння, практичну можливість використання інформації та участь у контролі й діалозі з владою. Звідси впливає ключове розуміння: якщо інформацію формально оприлюднено, але вона когнітивно, мовно або канално недоступна для вразливих груп (людей похилого віку, осіб з інвалідністю, ВПО, мешканців сільських територій, громадян з низькою цифровою грамотністю, людей у кризовому стані), то виникає комунікаційно-інклюзивний дефіцит. У такому випадку «відкритість» не виконує свого демократичного призначення - не формує підзвітності, не зменшує простір дискреції й не конвертується в довіру.

Саме тому цифрова інклюзивність у роботі не додана як “соціальний бонус” до відкритих даних, а вбудована у критерії пояснювальності та придатності інформації для сприйняття: через вимогу зрозумілості, через читабельність і когнітивну доступність, через доступність каналів та мультиканальність через інституційне забезпечення цифрової грамотності та безбар’єрного дизайну веб-ресурсів.

Відповідь на запитання 2.

Відкритість у цифрових системах руйнується не лише через відсутність інформації, а насамперед через фрагментацію інформаційних потоків і неузгодженість джерел. Якщо різні рівні влади та інституції працюють із несумісними стандартами представлення, різними форматами даних, неоднаковою семантикою або відсутністю інфраструктурного “зшивання” процесів, то громадянин (і суспільні інституції) стикається з непрямими інформаційними бар’єрами: начебто “дані існують”, але вони не складаються в

єдину картину, не дозволяють верифікувати рішення та не забезпечують простежуваність відповідальності.

У дисертації показано, що у цифрових екосистемах якість відкритості визначається у тому числі, злагоженістю стандартів представлення й сумісністю управлінських процедур, й саме через це інтеперабельність розглядається як інституційна передумова змістовної дієвості відкритості.

Тому інтеперабельність у роботі виступає не технічним самоціллю, а політико-адміністративним гарантом відкритості.

РЕЦЕНЗЕНТ:

МАКУРІН АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародних відносин і аудиту НТУ «Дніпровська політехніка». Оцінка дисертації позитивна. *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження.*

1. У роботі автором цілком слушно наголошується на необхідності розвитку «інформаційної відкритості» та впровадженні нових цифрових механізмів взаємодії влади і суспільства. Це дійсно сприяє демократизації управління. Разом з тим, будь-яка інституційна перебудова створює додаткове навантаження на адміністративний апарат. У контексті дискусії виникає питання щодо організаційної спроможності органів влади – оцінка ризиків «адміністративного перевантаження» публічних службовців через необхідність постійної генерації та обробки великих масивів відкритих даних. Так само варто було більш предметно показати, як у запропонованій моделі забезпечується баланс між вимогами максимальної прозорості та необхідністю оперативного виконання основних управлінських функцій.

2. Запропонований автором системний алгоритм функціонування інституту інформаційної відкритості є надзвичайно актуальною відповіддю на гібридні загрози сьогодення, особливо в частині акценту на проактивність держави. Теза про необхідність «раннього виявлення маніпуляцій» заслуговує на цілковиту підтримку в умовах інформаційної війни. Проте, зважаючи на складність реалізації, постає питання щодо інструментарію. У контексті дискусії було б цікаво почути думку автора: чи не створює запровадження механізмів моніторингу маніпуляцій ризиків для самої відкритості, перетворюючи органи влади на цензорів інформаційного простору? Де саме проходить межа між боротьбою з дезінформацією та обмеженням свободи слова в запропонованій моделі?

3. Значним теоретичним здобутком роботи є введення до наукового обігу поняття «критично-рефлексивна інформаційна культура громад». Це свідчить про глибоке розуміння дисертантом соціокультурних чинників, що впливають на процеси публічного управління. Проте для практичної діяльності органів влади вкрай важливо оперувати чіткими вимірюваними показниками (KPIs). Як саме органи публічної влади можуть об'єктивно виміряти рівень цієї культури? Чи існують, на думку дисертанта, кореляції між рівнем цієї культури та ефективністю надання адміністративних послуг у конкретній громаді?

4. Особливої уваги заслуговують пропозиції дисертанта щодо удосконалення механізмів громадянського контролю в умовах цифрової трансформації та забезпечення «цифрової інклюзивності». Автор слушно зауважує на важливості технологічного прогресу у цій сфері. Водночас виникає запитання щодо ризиків так званого «цифрового розриву». Яким чином запропонована модель

адаптивної відкритості враховує інтереси верств населення, які не мають доступу до цифрових інструментів або навичок користування ними (особливо в сільській місцевості або на прифронтових територіях)? Чи передбачає модель дублювання каналів комунікації для забезпечення рівного доступу всіх громадян до публічної інформації?

Запитання 1. Як у дисертації проведено межу між «інформаційною відкритістю» як принципом та близькими, але не тотожними категоріями (прозорість, відкриті дані, підзвітність)? У чому саме концептуальна новизна Вашого розуміння?

Запитання 2. Чому «дефіцит відкритості» обрано як ключову аналітичну категорію? Як Ви обґрунтовуєте її евристичну цінність для переходу від теорії до практичних рекомендацій?

Євтушенко Д.Є. відповідь:

1. У роботі інформаційна відкритість не зводиться до публікації даних чи «прозорості» як одноразового розкриття. Я розглядаю її як системоутворювальний принцип публічного управління, який включає: узгоджені процедури, можливість верифікації, комунікативну пояснюваність, механізми зворотного зв'язку та здатність системи адаптуватися до кризових/безпекових обмежень. Саме тому «відкритість» у дисертації інтегрує прозорість і підзвітність, але задає більш широку екосистемну логіку управління інформаційними потоками.

2. Категорія «дефіциту відкритості» потрібна, щоб відійти від спрощення «відкритість дорівнює кількості оприлюдненого». Емпірична верифікація дозволила визначити розрив між нормативною декларованістю та фактичною спроможністю органів влади забезпечувати зрозумілість, узгодженість, процедурну прозорість, мотивованість і передбачуваність взаємодії. Це зробило можливим перехід до інструментів: модель «Процедурно-адаптивної інформаційної відкритості і 6-вимірної матриці оцінювання, які прямо прив'язуються до того, «де саме» виникає дефіцит і як його усунути.

БАШТАНИК ВІТАЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження:

1. Автор обґрунтовано підкреслює важливість стандартизації та сумісності інформації між різними рівнями влади, що є суттєвою передумовою довіри та керованості. Водночас дисертація виграла б від більш детального опису механізмів запровадження таких стандартів у межах чинної системи розподілу повноважень. Які інституційні інструменти (типові регламенти, міжвідомчі угоди, центри компетентностей) є найбільш дієвими для забезпечення обов'язковості стандартів без надмірної централізації?

2. Здобутком дослідження виступає поєднання відкритості з безпековими вимірами та увага до ризиків маніпулятивних впливів. Разом з тим, доцільно було б чіткіше окреслити процедури «легітимного обмеження» інформації: хто, на яких підставах і в які строки приймає рішення про віднесення даних до чутливих; як забезпечується прозорість таких рішень і можливість їх

оскарження. Таке уточнення підсилює б практичну застосовність запропонованої моделі в умовах воєнного стану.

3. Позитивно, що автор вводить у науковий обіг категорії, пов'язані з інформаційною культурою та критичністю сприйняття інформації, адже без цього відкритість часто не перетворюється на відповідальну участь громадян. Однак у роботі доцільно було більш широко показати інструменти формування цієї культури на рівні громад: які саме освітні, комунікативні та партнерські практики є пріоритетними; які суб'єкти повинні бути відповідальними (ЦНАПи, бібліотеки, заклади освіти, комунікаційні підрозділи рад). Конкретизація такого «пакета заходів» посилює б прикладний аспект дослідження.

4. Автор переконливо відстоює ідею цифрової інклюзивності та багатоканальності комунікації, що є важливою умовою недискримінаційного доступу до публічної інформації. Разом з тим, у контексті стійкості системи до збоїв (блекаути, кібератаки, пошкодження мереж) необхідно було предметно описати резервні процедури, зокрема, такі як забезпечення безперервності інформування та отримання зворотного зв'язку офлайн; наявність мінімальних стандартів «критичної інформації», які мають дублюватися; оцінювання готовності органу влади до таких сценаріїв..

Запитання 1. Як ви обґрунтовуєте, що “Secure by Design” є не обмежувачем відкритості, а її інституційним гарантом? Яким чином у дисертації показано зв'язок безпеки, аудиту та прозорості?

Запитання 2. Чому саме «трискладовий тест» обрано як інструмент для режиму воєнного стану? Як ви показуєте, що він не перетворюється на формальність, а справді забезпечує антикорупційний контроль?

Євтушенко Д.Є. – відповідь:

Запитання 1:

Авторська позиція полягає в тому, що у кризових умовах відкритість має бути керованою, а не «все-відразу». Secure by Design у дисертації інтегровано як технологічний та процедурний базис: аудит-логи, контроль цілісності, механізми багатофакторної автентифікації. Це дозволяє зберегти необхідну конфіденційність там, де вона правомірно виправдана, але водночас забезпечити пояснюваність рішень, простежуваність змін і можливість незалежної перевірки. Тобто безпека трансформується з перешкоди на гарантію правомірності та достовірності «відкритого» управлінського циклу.

Запитання 2:

Трискладовий тест у дисертації виконує роль процедури легітимації обмеження – саме він спрямований на запобігання “системній секьюритизації” та підміні міркувань безпеки службовою доцільністю. Зміст тесту логічно виводить орган влади до юридично-аналітичної перевірки обґрунтованості закриття, зменшуючи ризик непропорційного приховування. Додатково, практична аргументація у роботі підкріплена аналізом застосування такого підходу на платформі Data+ та прикладом поетапного відновлення доступу до ключових економічних масивів без шкоди обороноздатності.

ОФІЦІЙНІ ОПОНЕНТИ:

АХМЕДОВА ОЛЕНА ОЛЕГІВНА, доктор наук з державного управління, доцент, професор кафедри туризму та готельно-ресторанного бізнесу Київського національного університету технологій та дизайну. *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження:*

1. Автор формує у розділі 2 загалом коректну методологічну основу дослідження проблеми концептуалізації принципу інформаційної відкритості. Водночас, потребує додаткової конкретизації «інструментальний» рівень, тобто те, як саме запропонований принцип може бути використаний як управлінський стандарт. На нашу думку, можливо варто було чіткіше подати систему критеріїв/індикаторів інформаційної відкритості у вигляді структурованої матриці (таблиці/карти показників), згрупувавши їх, наприклад, за блоками: юридичний; організаційний, цифровий, комунікаційний. І хоча автор пропонує аналогічну диференціацію у розділі 3, обґрунтування саме методологічного компоненту важливе для формальної відповідності (виконання мінімальних вимог), процесної спроможності (сталі процедури та відповідальність), та якісної відкритості (стандарту якості, користувачька цінність, вимірюваний ефект). Це посилило б практичну цінність дисертації, адже перетворило б концепт відкритості на керовану та вимірювану управлінську систему.

2. Так само важливо вказати що у розділі 2 та розділі 3 автор наводить приклади й узагальнення, що дозволяють оцінити високий дослідницький рівень дисертанта. Однак для ще більшої переконливості висновків доцільно було розширити емпіричний зріз і показати, як запропоновані підходи працюють у різних інституціональних контекстах. Зокрема, перспективним було верифікацію показати за типами органів влади (наприклад, ЦОВВ (міністерства/служби/агентства) пов'язати з їхньою регуляторною функцією та високою нормативною щільністю). Також, доцільно було показати варіативність управлінських сценаріїв – як одна й та сама норма відкритості реалізується інакше, якщо орган надає сервіс (адміністративні послуги), або здійснює контроль/нагляд, або розподіляє ресурси (бюджетні програми/закупівлі) тощо. Й очевидно, доречно було показати, які практики є стійкими та відтворюваними, а які залежать від персоналій; що саме є «вузьким місцем» (дані, регламент, компетентності, ІТ, комунікації).

3. Важливим здобутком дисертації є інноваційний компонент цифрової відкритості – життєвий цикл даних і відповідальність (розділ 3). У роботі переконливо підкреслено значення цифровізації для відкритості, й очевидно, що інноваційна складова могла б бути ще сильнішою за рахунок деталізації data governance (управління даними) як управлінської практики. Зокрема, доречно було уточнити, які етапи є «обов'язковим мінімумом» для органів з різною спроможністю. А також уточнити питання відповідальності, тобто хто є «власником» набору даних (data owner), хто відповідає за технічну підтримку, за зміст і актуальність, і як це закріплюється (посадові інструкції, регламент, наказ). Без цього цифрова відкритість ризикує бути ситуативною. Адже відкритість – це не тільки канал комунікації, а й інституціонально організована робота з даними.

4. Важливим є авторський доробок, що характеризує баланс відкритості та безпеки, через класифікацію чутливості та алгоритми рішень (підрозділ 3.3). Очевидно, сильною стороною дисертації є врахування інституціональних обмежень відкритості. Однак потребує більшої деталізації прикладний механізм прийняття рішень щодо обмеження доступу. Було б доцільно запропонувати методичну класифікацію інформації за рівнем чутливості, описати алгоритм прийняття рішення про обмеження (decisionmaking flow): визначення правової підстави; оцінка ризику (прямого і непрямого); перевірка можливості часткового розкриття, а також уточнити практику роботи з персональними даними та деперсоналізацією, оскільки значна частина інформації може бути відкритою за

умови правильної обробки (маскування, агрегування, вилучення чутливих полів).

Запитання 1: ?

1. Як у роботі враховано “парадокс прозорості” (коли підвищення прозорості може знижувати довіру)? Чи має ваш підхід відповідь, що саме робити з очікуваннями громадян?

2. Які інституційні механізми (ролі/структури/процедури) ви вважаєте ключовими для впровадження Вашої моделі процедурно-адаптивної інформаційної відкритості у реальних органах влади??

Євтушенко Д.Є. відповідь:

Запитання 1:

1. Парадокс прозорості пояснює, чому “максимальна прозорість” без інституційної готовності може збільшувати недовіру через оголення не лише корупції, а й складності та помилок управління. У дисертації це враховано через дві принципові рамки: відкритість розглядається як процедурно-адаптивна, тобто супроводжується пояснюваністю рішень, аудитуваністю та комунікаційними механізмами; вводиться “замкнений”, що перетворює інформаційну взаємодію на керований цикл корекції та відповідальності. Отже, довіра не “накачуються” інформацією, а відновлюється через здатність системи пояснювати, верифікувати та реагувати на запити/порушення.

Запитання 2:

Відповідь:

У дисертації показано, що перехід до моделі процедурно-адаптивної інформаційної відкритості вимагає не лише правил, а й організаційної відповідальності та процедурної інфраструктури. Зокрема обґрунтовується потреба в посадових функціях, пов'язаних із доступом до інформації та управлінням відкритими даними, внутрішні дашборди прозорості, звітність з внутрішнього аудиту, а також КРІ керівників у напрямі Open Data. Такий дизайн зменшує ризик “імплементатії на папері”, оскільки відкритість стає предметом управлінського контролю і моніторингу.

ПОМАЗА-ПОНОМАРЕНКО АЛІНА ЛЕОНІДІВНА, доктор наук з державного управління, професор, завідувач науково-дослідної лабораторії з дослідження проблем управління у сфері цивільного захисту, Національний університет цивільного захисту України ДСНС України. *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження*

1. У дисертації переконливо показано, що інформаційна відкритість є непоодиноким вимогою чи комунікаційною практикою, а комплексним принципом, який інтегрує правові, організаційні та цифрово-комунікаційні рішення. Автор демонструє розуміння того, що в реальному врядуванні категорії «відкритість – прозорість – підзвітність – доступ – відкриті дані – комунікації» працюють в інтегративному поєднанні та взаємно посилюють одна одну. У той же час, вважаємо, що варто було більш детально у першому розділі (п.р. 1.1-1.2) розмежувати поняття «інформаційна відкритість», «прозорість», «підзвітність», «доступ до публічної інформації», «відкриті дані» та «публічні комунікації», зокрема, шляхом подання їх як системи взаємопов'язаних, але не тотожних елементів, що зводяться до декількох концептуальних компонентів, а саме: нормативно-правового, інституціонально-процедурного, комунікаційного.

2. У межах дослідження автор пропонує концептуальну рамку (розділ 3, підрозділ 3.2) – відкритість має цінність лише тоді, коли інформація може бути реально знайдена, прочитана, інтерпретована і використана громадянами, бізнесом, медіа та громадським сектором. На наш погляд, доцільно було б не обмежуватися окремими висновками щодо констатації певних положень, а подати розширений аналіз ризиків «формальної відкритості», зокрема, через виокремлення ключових «компонентів якості»: інформаційна структурованість, зрозумілість, своєчасність і актуальність, контекст і інтерпретація.

3. Дисертант коректно враховує, що інформаційна відкритість не є абсолютною, адже її реалізація повинна узгоджуватися з вимогами захисту персональних даних, режимами інформації з обмеженим доступом і безпековими ризиками, особливо в умовах воєнного стану. Важливим при цьому є те, що автор не підміняє науковий аналіз загальними деклараціями, а підводить до необхідності управлінської технології балансування інтересів. Така постановка питання є зрілою і відповідає сучасній практиці врядування в кризових умовах. У той же час, можна відзначити, що в положеннях наукової новизни і тексті дисертації доцільно було б деталізувати алгоритм прийняття рішень щодо обмеження оприлюднення через виділення кількох інтегральних факторів, які мають оцінюватися щоразу: правова визначеність; ризикорієнтованість, пропорційність і мінімальна достатність, перегляд у часі (строки, події-тригери перегляду); комунікаційна пояснюваність.

4. Практична цінність дисертації істотно підсилюється тим, що автор показує відкритість як керовану систему, яка повинна не лише відповідати законодавству, а й давати вимірюваний результат – підвищення довіри, зменшення конфліктності, поліпшення якості управлінських рішень, посилення участі та підзвітності. Уважаємо, що така логіка наближує дослідження до сучасних моделей управління, де важливим є не «вхід» (скільки інформації оприлюднили), а «вихід/результат» (яка користь і який ефект). Саме ця орієнтація на результат робить роботу методологічно сильною. Водночас, убачається за доцільне в підрозділі 3.3. подати розвиток запропонованих підходів у напрямі створення компактної системи показників, побудованої навколо кількох узагальнених компонент (щоб уникнути надмірної кількості розрізнених метрик). Крім того, доречно представити кількісні (строки, частота оновлення, кількість звернень, технічна доступність) й якісні індикатори (зрозумілість, задоволеність користувачів, релевантність), а також доповнити їх короткими правилами вимірювання (джерело даних, період, відповідальний).

1. Запитання 1: Ви стверджуєте, що безпекові механізми (аудит, стійкість, Secure by Design) працюють на довіру. Як це обґрунтується теоретично, а не лише декларативно?

2. Запитання 2: Які елементи дисертації забезпечують “відтворюваність” - щоб інші органи влади могли застосувати Вашу модель не як рекомендацію “на загальному рівні”, а як процедуру.

Євтушенко Д.Є. відповідь:

Запитання 1:

Теоретичне обґрунтування полягає в тому, що довіра формується не тільки через “доступність”, а через передбачуваність, достовірність і перевірюваність рішень та даних. Якщо безпека забезпечує цілісність, аудитуваність і стійкість сервісів, то відкритість не перетворюється на ризикову інформаційну вразливість і не продукує недовіру через витоки або маніпуляції.

Таким чином, Secure by Design у моделі виступає інституційним гарантом правомірності й верифікованості відкритого управлінського циклу.

Запитання 2:

Відтворюваність забезпечують: 1) структурована операціоналізація через 6-вимірну матрицю; 2) декомпозиція дефіциту відкритості із прив'язкою до типів проблем (що саме треба виправляти); 3) процедурні механізми адаптації до кризових умов (включно з безпеково-правовим виміром та пропорційністю обмежень); 4) методичний алгоритм інституційної імплементації, який узгоджує стандарти даних, канали комунікації та цикли зворотного зв'язку. У результаті модель перетворюється на "управлінську технологію", а не лише теоретичний опис.

Результати відкритого голосування: «За» 11 членів ради,
«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Євтушенку Денису Євгеновичу ступінь доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Голова разової
спеціалізованої
вченої ради

ЄВГЕНІЙ БОРОДІН